

Frihedsberøvelsen vil ske med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning. Der vil skulle ske frihedsberøvelse i alle tilfælde, hvor en asylansøger er administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1. Der skal således ikke i forbindelse med afgørelsen om frihedsberøvelse foretages en vurdering af afgørelsen om administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1.

Der vil dog ikke skulle træffes afgørelse om frihedsberøvelse i tilfælde, hvor dette på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den pågældendes personlige forhold vil virke særlig belastende for asylansøgeren, jf. nedenfor.

Der vil heller ikke skulle ske frihedsberøvelse, hvis det er overvejende sandsynligt, at den pågældende asylansøger som værende af en bestemt nationalitet eller befolkningsgruppe vil blive meddelt asyl, idet udlændinge, der meddeles asyl, ikke kan udsendes til hjemlandet eller et andet land, hvor de er i risiko for forfølgelse. Der er i sådanne tilfælde ikke udsigt til en endelig fuldbyrdelse af udvisningsafgørelsen i form af udsendelse. Afgørelsen af, om der i det konkrete tilfælde bør ske frihedsberøvelse, skal imidlertid ikke indebære en selvstændig vurdering af den enkelte asylansøgers asylgrundlag. Der vil således som udgangspunkt alene kunne blive tale om, at frihedsberøvelse undlades af denne grund, hvis der er tale om, at den pågældende asylansøger er af en nationalitet eller befolkningsgruppe, hvorfra alle – eller et meget stort antal – personer efter Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets praksis bliver meddelt asyl. Det forudsættes, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet løbende orienterer politiet skriftligt om relevant praksis hos asylmyndighederne. I tvivlstilfælde vil politiet kunne forelægge konkrete sager for Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet.

Det bemærkes, at den foreslåede udvidelse i lovfor­slagets § 1, nr. 1, af adgangen til administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, betyder, at der også vil være mulighed for frihedsberøvelse i de tilfælde, hvor der sker administrativ udvisning på grund af overtrædelse af udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 2. pkt., jf. § 60, stk. 1, som affattet ved dette lovforslag, straffelovens §§ 119, 244 og 266 og overtrædelse af lov om våben og eksplosivstoffer, jf. afsnit 2.4. og bemærkningerne til § 1, nr. 1.

Det forudsættes, at asylansøgere, der er administrativt udvist, i tilfælde af afslag på asyl pålægges at udrejse straks, idet de pågældendes udrejse i sådanne tilfælde må betragtes som påtrængende, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt.

Det foreslås endvidere, at der skabes adgang til at frihedsberøve asylansøgere med henblik på at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, jf. den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 4.

Det er efter forslaget en betingelse for frihedsberøvelse, at udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning.

En asylansøger kan f.eks. lægge væsentlige hindringer i vejen for sagens oplysning ved gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt, jf. den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 4, nr. 1.

Ved gentagne udeblivelser fra afhøringer forstås, at asylansøgeren er udeblevet uden rimelig grund to eller flere gange. Det vil være en forudsætning for at anvende den foreslåede bestemmelse, at politiet tidligere har forsøgt at anvende bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 2, 2. pkt., hvorefter en asylansøger, der udebliver fra afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt, kan frihedsberøves, jf. beskrivelsen af denne bestemmelse i de almindelige bemærkninger afsnit 2.2. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor der vil være tale om gentagne udeblivelser fra afhøringer i den foreslåede bestemmelses forstand, uden at politiet har haft frihedsberøvet den pågældende efter udlændingelovens § 36, stk. 2, 2. pkt. Det vil være tilfældet, hvis en asylansøger uden rimelig grund er udeblevet fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt, og herefter møder frivilligt op, således at en afhøring gennemføres. Udebliver den pågældende på ny uden rimelig grund, vil den foreslåede bestemmelse kunne finde anvendelse.

Der vil være rimelig grund til, at en asylansøger er udeblevet fra en afhøring, hvis den pågældende – uden egen skyld – ikke har modtaget indkaldelsen til afhøringen. Der vil ligeledes være rimelig grund til, at en asylansøger er udeblevet fra en afhøring, hvis den pågældendes udeblivelse i øvrigt har været undskyldelig, herunder f.eks. fordi den pågældende har været syg, eller fordi trafikale problemer har hindret den pågældende i at møde op til afhøringen.

En asylansøger kan endvidere lægge væsentlige hindringer i vejen for sagens oplysning ved ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 4, nr. 2.

De i den foreslåede bestemmelse nævnte omstændigheder vil foreligge, hvis en asylansøger helt nægter at medvirke til at give de omhandlede oplysninger.